

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Tóth István ügyvéd (....) által képviselt, felperes neve(....) felperesnek - a dr. Sefcsik Andrea ügyvéd (....) által képviselt, (...) I. rendű és II.rendű alperes neve (....) II. rendű alperesek ellen - védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása, kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. október 24. napján kelt, 1.P.25.144/2005/19. számú ítélete ellen a felperes 20. sorszámú fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül az alpereseknek egyetemlegesen 200.000 (Kettőszázezer) Ft másodfokú perköltséget megfizetni.

Köteles a felperes a személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 888.000 (Nyolcszáznyolcvannyolcezer) Ft fellebbezési illetéket az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. r. alperesnek 700.000 Ft, a II. r. alperesnek 400.000 Ft perköltséget és az illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 1.788.000 Ft illetéket az államnak külön felhívásra.

A megállapított tényállás szerint a felperes és a II. r. alperes $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ -ed hányadban jogosultjai a ...-i elsőbbségű, ... lajstromszámú, „...” feliratot tartalmazó színes, ábrás védjegynek, melynek oltalma a 29., 31. és 42. osztályba tartozó, meghatározott áruk és szolgáltatások vonatkozásában áll fenn. Az I. r. alperesi cég 1993. április 1-jén került bejegyzésre, tagja és ügyvezetője a II. r. alperes, tagja még a II. r. alperes édesanyja.

A felperes és a II. r. alperes már évek óta ismerték egymást, amikor a felperes 1999-ben megkereste a II. r. alperest, hogy hozzanak létre közös üzletet biotermékek előállítására. Ennek keretében először a ...Kft. számára dolgoztak, majd ennek sikertelensége után közös vállalkozást indítottak natúr hústermék előállítására és forgalmazására, amely termékek „...” védjeggyel ellátva kerültek

forgalmazásra. A közös üzletbe a felperes az állattartással kapcsolatos tapasztalatait, kiépített kapcsolatait és a takarmány receptúráját hozta, míg az I. r. alperes a költségeket viselte. Az első termékek 2000. augusztusában készen álltak a forgalmazásra és rajtuk a „...” védjegy szerepelt. A felperes a kezdetektől, 2002. augusztusáig tartotta a kapcsolatot a tenyésztőkkel, jelen volt a vágásoknál és az értékesítésben is szerepe volt. A fia pedig munkaviszonyban állt az I. r. alperesnél 2002. augusztusáig, amikor a felperes és az I. r. alperes közötti gazdasági együttműködés véglegesen felbomlott.

A felperes ekkor értesítette a védjegy használatának megvonásáról a ..., de az alperesek felé ilyen nyilatkozatot nem tett. Az I. r. alperes a meglévő szerződésai miatt 2003. januárig folytatta a védjeggyel ellátott termékek forgalmazását, azután már nem került forgalomba védjeggyel ellátott termék. A felperesnek mindvégig tudomása volt arról, hogy a natúr hústermékekre a védjegyet tartalmazó címke kerül. A felek a védjegy használatának ingyenességében állapodtak meg, a nyereség felosztásáról pedig akként, hogy akkor állapodnak meg, ha nyereség keletkezik. A felperes kiadásait az I. r. alperes megtérítette, de közreműködéséért jutalékot vagy járadékot nem fizetett, azért sem, mert a felperes a takarmányadalékot forgalmazó osztrák ... céggel kötött megállapodás alapján máshol munkát nem végezhetett.

A felperes 2004. február 20-án, a II. r. alperes hozzájárulása nélkül engedélyt adott a védjegy használatára a ... Kft-nek. A II. r. alperes 2004. szeptember 21-én felszólította a ...Kft-t a jogsértés abbahagyására, majd megállapodást kötöttek a védjegyhasználat megszüntetéséről és kártérítés fizetéséről.

Az elsőfokú bíróság döntését a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 12., 27., 21. és 23. §-aira alapította.

A bizonyítási eljárás adatainak mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes tudta és hozzájárult ahhoz, hogy az I. r. alperes a védjegyet használja és azt követően sem vonta vissza a használati engedélyt, miután az együttműködésük megszakadt. A közös vállalkozásban a felperes személyesen, az I. r. alperes anyagi eszközökkel közreműködött, és annak jövőbeli sikerétől tették függővé a felek a nyereség megosztását, a védjegyhasználat ellenértékét azonban nem kötötték ki. Ebből azt a következtetést látta levonhatónak az elsőfokú bíróság, hogy a felek között ingyenes védjegyhasználati szerződés jött létre, ezért az I. r. alperes védjegybitorlása kizárt.

Az I. r. alperestől forgalmi jutalék illetve elmaradt licenciadíj jogcímén támasztott 29.600.000 Ft díjazás iránti felperesi igényt is alaptalannak találta az elsőfokú bíróság, kifejtve, hogy a felek között megbízási szerződés jött létre, de nem állapodtak meg arról, hogy a felperes személyes közreműködése fejében milyen díjazás jár, ezért olyan jutalék megtérítését nem kérheti az I. r. alperestől, amelyben nem állapodtak meg és ezt kártérítésként sem érvényesítheti. Utalt arra is az elsőfokú ítélet, hogy a felek a megállapodásukat a vállalkozás nyereségessé

válásától tették függővé, de a felek egybehangzóan állították, hogy a vállalkozás gazdaságilag sikertelennek bizonyult.

A II. r. alperessel szemben a Vt. 21. § (2) és (3) bekezdése alapján előterjesztett 14.800.000 Ft védjegyhasználati díj iránti keresetet is elutasította az elsőfokú bíróság. Mivel mérlegelés alapján arra jutott, hogy az I. r. alperes védjegyhasználatát mindkét védjegyjogosult részéről ingyenesen engedélyezett volt, ezért a felperes a II. r. alperessel szemben sem tarthatott igényt a tulajdoni hányadának megfelelő használati díjra, amelyet nem is maga a II. r. alperes használt.

Tekintettel arra, hogy a felperes keresetét alaptalannak találta, az I. r. alperes kártérítésként érvényesített 90.960.000 Ft összegű beszámítási kifogása vonatkozásában nem hozott érdemi döntést.

A felperes fellebbezett az ítélettel szemben. A másodfokú tárgyaláson pontosított fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az I. és II. r. alpereseket egyetemlegesen 14.800.000 Ft licenciadíj megfizetésére kérte kötelezni.

Álláspontja szerint a védjegy használata nem volt ingyenes. Hangsúlyozta, hogy a II. r. alperessel nem állapodott meg arról, hogy nem igényel a védjegy használatáért ellenértéket, sőt egyáltalán nem állapodtak meg erről a kérdésről. Az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el az ingyenességet, holott az adott esetben a védjegyhasználat visszterhességét kellett volna vélelmeznie és ebből következően alpereseknek azt kellett volna bizonyítania, hogy a felek között megállapodás volt a védjegyhasználat ingyenességéről.

Közömbösnek tartotta a licenciadíj megítélésekor, hogy a vállalkozás veszteséges volt-e, vagy pozitív eredménnyel zárult, kifejtve, hogy a védjegy használatáért járó ellenérték nem a használó tevékenységének az eredményességéhez kapcsolódik, továbbá azt is bizonyítania kellett volna az alpereseknek, hogy a felek között olyan megállapodás született, hogy csak a gazdaságosság függvényében fizetnek licenciadíjat.

Lényeges körülménynek tartotta, hogy a II. r. alperes, amikor a ...Kft-vel szemben érvényesítette az igényét, akkor a jelen perbelivel azonos jogcímen lépett fel és a bruttó forgalom 10 %-át kérte ellenértékként. Erre figyelemmel számította a licenciadíjat ő is, de annak csak a felét kérte az alperesektől, mivel $\frac{1}{2}$ részben jogosultja a védjegyeknek.

Az alperesek az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

Álláspontjuk az volt, hogy az elsőfokú bíróság teljeskörű bizonyítást folytatott le és helytállóan állapította meg, hogy licenciadíj fizetéséről a felek között nem volt megállapodás. Hivatkoztak az elsőfokú eljárás során csatolt üzleti tervre, amely a védjegyhasználatot is megemlítette és arra vonatkozott, hogy ha ebből az atipikus

közös vállalkozásból haszon keletkezik, akkor annak megosztásáról a felek majd külön megállapodásban rendelkeznek. Utaltak arra is, hogy a védjegy törvény utaló szabálya alapján alkalmazandó Ptk. szabályok szerint a szerződési akarat több formában is kifejezésre juthat, a felperes ráutaló magatartása pedig arra irányult, hogy nem kér használati díjat a védjegyért.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett körben bírálta felül. A fellebbezés az elsőfokú ítéletnek a védjegy bitorlás és jogkövetkezményei, valamint a 14.800.000 Ft feletti követelését elutasító rendelkezéseit nem támadta, azt a másodfokú bíróság nem érintette.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság elutasító döntésével, részben eltérő indokolás mellett.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felek között 2000-ben megállapodás jött létre, amely alapján natúr hústermékek előállításával kapcsolatban közös gazdasági tevékenységet folytattak. Ehhez a felperes üzleti kapcsolatait, tapasztalatait, bérállattartókkal kiépített kapcsolatait és a takarmány receptúráját adta, továbbá a termék értékesítésében is meghatározó szerepe volt. Az I. r. alperesi cég a költségeket viselte, a II. r. alperes pedig az I. r. alperes képviseletében eljárva vett részt az együttműködésben.

A közös gazdasági tevékenységre a felek perbeli nyilatkozatai mellett az iratok közt elfekvő (1.P.25.144/2005/8/A/4.) üzleti terv alapján is lehet következtetni. Az üzleti terv, amely a „...” projektről szól, már az összefoglalójában kiemelte, hogy kiemelt minőségi húskínálat előállítását célozza meg akként, hogy a projekt egy létrehozandó „...” kezelésébe kerül, a tulajdonosok és finanszírozók döntésének megfelelő tempóban, de a kezdeti időszakban az I. r. alperes gesztorálása alatt érdemes elindítani a programot (1. és 10. pont). Ismertette az üzleti terv, hogy az I. r. alperes, valamint a cég tulajdonosa a II. r. alperes felismerte a natúr hús iránti igényt, amely indította a projekt beindításához (2. pont). Kitért arra is, hogy a ... húsprogramokat a felperes dolgozta ki, szoros együttműködéssel az I. r. alperessel (6.1.1.). Többször megismétli a 6. pontban, hogy a ... márkázott program és rögzíti, hogy a Rónafarm termékek előállításának minden fázisa ellenőrzésre kerül, a minőségi bizonyítványt a Védjegybizottság állítja ki (6.8.).

Alátámasztja felek gazdasági együttműködését a (8/A/2.) csatolt Titkossági szerződés is, amelyet 2000. május 12-én kötöttek a felek a ... Rt takarmánygyárral. Ebben a takarmánygyár arra vállalt kötelezettséget, hogy az ...Kft/... Kft. által átadott „...”-receptúrákat más cégeknek nem adja át és ilyen márkájú keveréktakarmányokat másnak nem gyárt. A szerződést a peres felek is aláírták az ...Kft/... Kft részéről eljáróként a II. r. alperes, mint ügyvezető igazgató és a felperes, tisztség feltüntetésével.

Megerősítik a közös tevékenységet a különböző kereskedelmi cégeknek (...Kft,) a perbeli termékkel kapcsolatban írott levelei (8/A/2., 5.), amelyek címezésében az I. r. alperes és a felperes is szerepel.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, azokat önmagukban, valamint egymással egybevetve, összességükben is értékelve megállapítható, hogy a felek együttműködése olyan jogi helyzetet hozott létre, amelynek tartalma a Ptk-nak a polgári jogi társaságra vonatkozó szabályai szerint ítéltető meg.

A Ptk. 568. § (1) bekezdésének megfelelően a polgári jogi társaság létesítésére irányuló társasági szerződéssel a felek arra vállalnak kötelezettséget, hogy gazdasági tevékenységet is igénylő közös céljuk elérése érdekében együttműködnek és az ehhez szükséges vagyoni hozzájárulást közös rendelkezésre bocsátják.

A törvény a polgári jogi társaság létrejöttét nem köti írásbeli formához, az szóban, vagy akár a Ptk. 216. § (1) bekezdése szerint ráutaló magatartással is létrejöhet, és működését érintően sem ír elő kötelező szabályokat.

A per adatai nyilvánvalóvá tették, hogy a felek elérni szándékolt közös célja a perbeli védjeggyel ellátott natúr hústermékek előállítása és értékesítése volt. Az együttműködés során tanúsított magatartásuk - így pl: az üzleti levelezések tartalma, felperes eljárása az állattartókkal, az I. r. alperes költségviselése - és a rendelkezésre álló okiratok alapján megállapítható, hogy szándékuk átfogta, hogy a közös gazdasági tevékenységet közös céljuk megvalósítása érdekében fejtik ki, ezért a szóbeli megállapodásuk a Ptk. 568. § (1) bekezdése szerinti polgári jogi társaságnak minősül annak ellenére, hogy a felek nem nevesítették ekként az együttműködésüket.

A közös gazdasági tevékenység keretében, annak kezdetén, 2000. augusztus 8-án történt a védjegybejelentés, amelynek eredményeként a felperes és a II. r. alperes közösen váltak a védjegy jogosultjává. A csatolt üzleti terv, a titkossági szerződés és a feleknek az együttműködés során tanúsított magatartása alapján megállapítható, hogy a védjegy használati jogosultságát a felperes és a II. r. alperes, mint vagyoni jogot vitték be a közös gazdasági tevékenység keretében működő vállalkozásukba. A peres felek tehát az ismertett gazdasági tevékenységet is igénylő közös céljuk elérése érdekében huzamos ideig együttműködtek és ehhez többek között a felperes és a II. r. alperes a polgári jogi társaságban közös rendelkezésre bocsátották a perbeli védjegy használatát is. Ennek folytán minden alapot nélkülöz, hogy az együttműködés megszűnése után licenciadíjat igényeljen a felperes.

A felek között fennállott polgári jogi társaság nem vitásan megszűnt, amelyre tekintettel a Ptk. 578/A. §-a szerint elszámolásnak van helye, de a felperes kereseti kérelme nem erre, hanem licenciadíj megfizetésére irányult.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek alapján helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesek másodfokú perköltségének viselésére, amelynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdés b) pontja, valamint az (5) és (6) bekezdés szerint állapította meg, áfával növelten. A munkadíj megállapítása során a pertárgyérték alapján megállapítható munkadíj összegét a másodfokú bíróság mérsékelte, figyelemmel az elvégzett ügyvédi tevékenységre.

A felperest a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében kötelezte az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére.

Budapest, 2008. május 13.

. Kovács Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
előadó bíró

. Vuleta Csaba s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző